

er der ingen, der lider Skade derved, undtagen han selv, og der skjønnes ikke at være nogen Grund for Lovgiveren til at gribe ind i dette Forhold. Det samme gjælder selvfølgelig, om end Ejendomsretten er delt mellem flere Medejere i et egentligt Sameje, eller Brugen tilkommer en Anden end Ejeren. Forholdet er her udelukkende privatretligt, og dets Ordning maa overlades til de Bedkommende selv.

Underledes stiller Forholdet sig med Hensyn til de i § 54 omhandlede „fælles“ Bænde. Vel ejer enhver af de paagjældende Lodbøje sit Stykke af Bandlejet og altsaa ogsaa i hvert enkelt Øjeblik sin Del af Vandet med deri værende Fisk. Men ifølge Vandets Natur strømmer det frit fra den ene Ejers Løb til den anden, det skifter idelig Ejer, og ifølge vor Lovgivning, der stemmer med Sagens Natur, er ingen Ejer berettiget til at gribe ind heri ved enten at standse Vandets Løb, bortlede det, eller paa anden Maade hindre det fra at følge sit gamle eller naturlige Løb. Ligesom Vandet, gaar nu ogsaa Fisken fra Løb til Løb, fra Ejer til Ejer, og det er dette Forhold og den deraf opstaaende Indgriben af de forskellige Interesser i hinanden, som nødvendigvis gjør en positiv Ordning, om ellers Bændene skulde blive deres Ejere til Nytte paa rette Maade. Det er øjensynligt, at det er af stor Betydning for enhver Lodbøjer, der vil bruge Fiskeriet i sin Del af et fælles Bænde, hvorledes de andre Lodbøje bruge deres Fiskeri eller deres Dele af Vandet; den ene Ejer vil ved at skade Fiskeriet i sin Vandpart tillige skade Fiskeriet for alle de andre Ejere; i et Bandleb vil en Ejer ved at affpærre Vandet med et Fiskeribedskab kunne hindre Fiskenes Gang op og ned o. s. v. Det er endvidere klart, at Vandets Afbenyttelse paa anden Maade end til Fiskeri, saasom til Engvanding, Drivkraft for Møller, Sejlads, vil kunne træde hindrende i Vejen for Fiskeriet, saaledes at Kollisioner kunne opstaa. Det er da af Hensyn til de forskellige Interesser, der saaledes kunne mødes i Henseende til Benyttelsen af Vandet, nødvendigt, at Lovgivningen tager sig af Sagen og træffer en Ordning, der anviser enhver af disse Interesser den Plads, der efter dens Vigtighed for Samfundet kan tilkomme den.

Hvad nu angaar Ordningen af Forholdet mellem de forskellige Lodbøje med Hensyn til selve Fiskeriet, da bør Lovgivningens Bestemmelser formentlig dels medvirke, at den enkelte Lodbøjer driver sit Fiskeri saaledes, at han ved sine Redskaber hindrer Fiskene i at komme til andre Ejers Vandarealer, dels beskytte Fiskeriet mod Tilintetgørelse ved Opfiskning, dels endelig give et Middel til, at Fiskeriet ved en rationel Drift kan ophjelpes og fremmes til Bedste for alle de i Fiskeriet Interesserede. Medens Lovgivningen ligesom kan forbyde Fiskemaader, der ødelægge Fiskeriet, eller skade Andres Ret til Fiskeri, kan den med Hensyn til det sidste Punkt kun virke understøttende for dem, der selv ønske at frugtbargjøre deres Fiskeri; den kan ikke tvinge Borgerne til at bruge deres private Ejendomme paa en økonomisk rigtig Maade og derved indvinde større Udbytte af dem, naar de ikke selv ville.

Med Hensyn til Forholdet mellem Fiskeriet paa den ene Side og andre Benyttelsesmaader af Vandet paa den anden Side da vil det formentlig findes hensigtsmæssigt, at det udtrykkelig i Lovgivningen fastsættes, hvilket Krav de heromhandlede forskellige Interesser indbyrdes have paa at blive fyldestgjorte, idet der herved vil have en Rettefærdighed baade for det Tilfælde, at en fiskeridrivende Lodbøjer besværer sig over, at andre Ejers Benyttelse af Vandet skader hans Fiskeri, og hvor det er en Mand's Fiskeridrift, der formenes at skade paa ubillig Maade de andre Lodbøjers Brug og Benyttelse af Vandet.

Det tilsigtede Njemed er søgt opnaaet ved Bestemmelserne i § 57, der formentlig ere stemmende saavel med Forholdets Natur som med de for Tiden gjældende Regler for disse Forhold, jfr. D. L. 5—11 og Andg. 29de Juli 1846.

Paragraferne 55 og 56 tilsigte at forebygge dels, at en enkelt Lodbøjer i et Bandleb ved at spærre det med sine Fiskeri-Indretninger skal hindre Fiskenes Gang til andre Dele af Bandlebet, dels at Fiskeriet skal lægges øde derved, at alle Fisk i Bandlebet optages, uden at nogen af dem kan komme frem til deres Legepladser. Rignende Bestemmelser have i Norge og Sverig.

Ved Slutningstilføjelsen i § 56 er der sigtet til Fiskegaarde, der maatte have særlig privatretlig Hjemmel til udelukkende Benyttelse af Fiskeriet i et Bandleb med Ret til at forbyde eller affpærre andet Fiskeri.

§ 58. Ved de foreslaaede Bestemmelser har man tilsigtet at skaffe vort Færskvandsfiskeri den kraftigste Beskyttelse, som kan tilvejebringes for det, og som tillige er høist fornøden for det, nemlig en Fredning af de vigtigste Færskvandsfiske i deres Forplantningstid. At en saadan er nødvendig, følger deraf, at disse Fiskes Færd i Lege- eller Gydetiden i Almindelighed er en saadan, at de stille sig blot for Forsølgelser og Efterstræbelser af enhver Art, ved hvilke de dels selv blive bortfiskede, førend de have kunnet udføre de Funktioner, af hvilke Artens Bedligholdelse afhænger, dels blive bortkræmte, forstyrrede eller hindrede i at udføre disse Funct-